

1980. máj. 1.
ESTI HIRLAP 1

Tegnap este lezajlott az újjáépített Vigadó ünnepélyes megnyitója. Nem volt hivatalos avatóbbszéd, a műsorközlő az est rendezői nevében üdvözölte a közönséget, röviden utalva a mintegy másfél évszázados Redoute Vigadó főleg zenetörténeti szerepére.

Legendás muzsikusznevek lexikonra való sokasága fűződik a Duna-parti koncertteremhez. Ebből a névsorból bármiféle kiemelés csak igazágtalan lehet és méltánytalanság a többivel szemben. Gábor István nemrég megjelent könyvének gondosan gyűjtött és válogatott adatai a zene-rajongó olvasók büszkeségét és nosztalgiáját ébresztik fel, mikor a világhírességek bemutatkozásait, parádés felvonulását sorolják elének és a remekművek itt lezajlott ősbemutatóit.

Az építőművészet és Pest városképe iránt érzékenyeket is elgondolkoztatja az épület újjászületése. Az, hogy már a múlt század elején is mennyi személyes becsvágy csapott össze a tervezés körül a

Vigadó – vigadjunk

megbízások elnyeréséért, s hogy végül is a régi Redoute dolga — Pollack Mihályra bízva — szerencsés megoldásra jutott. Aztán jött Hentzi generális, aki Budáról szétlövete, porrá zúzatta a negyvennyolcas országgyűlés színhelyét; épp ezért nemzeti önézetünk ügyévé vált, hogy mielőbb újra fölépítsük. Feszl Frigyes terve azonban ugyanúgy tizenhat évi huzavonával valósulhatott csak meg, mint elődje esetében.

Az úri mulatságok pompájától a munkásmozgalmi matinéik szellemi ragyogásáig sokmindent őriztek az ócsárolt és magasztalt öreg falak: Feszl monumentálisan megkomponált romantikus-keleties cirádái. Bombáktól összemolva és kiegészve harmincöt éven át szították a türelmetlenséget bennünk — tegnap estig. Közben vitatkoztak a műtörténészek, a városépítők, de

legtürelmetlenebbül a muzsikusok. Az utóbbiak főleg azért, mert az alig hatszázszemélyes nagyterem, meg az ennek harmadát kitevő kamaraterem nem felel meg a fővárosi koncertélet sokat emlegetett igényének, hogy legyen a zenének rangjához illő, legalább három-négy ezer hallgatót befogadni képes, kifogástalan akusztikájú hangversenyépülete. Erre még várunk kell, és sokkal inkább haragudsznak most a Vigadóra, semmint örülnek, mert úgy gondolják, felépültével csak hátráltatta az ideális megoldást.

Lehet. De a zene iránti fanatikus elkötelezettség sem hunyhat szemet a rideg tények fölött. Ezek pedig azt mutatják, hogy olyan „reprezentatív”, nagy események, amelyek egy monumentális, remek új épületet kívánnak — ritkái: A mai legjobb koncerteken is akadnak üres

székek a Zeneakadémián és az Erkel Színházban. A néhány világsztárszólísta és -zenekar estjét, hogy másfél-kétszer annyi közönség élvezhesse? Jó lenne! De a most következő években óriási mértékben növekszik iskolába lépő gyerekeink száma, s nem biztos, hogy padot tudunk tolni alájuk. Folyosókon állnak kórházainkban az ágyak — betegekkel. És Dunapataj szép művelődési házába — ahol Kodály járt, amikor róla elnevezték — még nem küldjük a zeneművészet kiválóságait. Pedig a patajiaknak és szomszédaiknak ugyanaz a kultúra, ugyanaz a muzsika jár, ami a pestieknek.

Örülünk hát türelmetlenség nélkül a Vigadónak, múltunk egy föltámasztott darabjának, a sok tehetséges szólístánk, együttesünk számára benne kínálkozó új lehetőségeknek, amelyekkel, ha jól sáfárkodunk, kisűrgethetik mindazt, ami még kell a muzsikáló Budapestnek.

(fodor)